

ת"פ 18762/09/12 - מאשימה: רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נגד נאשמים: זיו וקנין, אלי בן דוד

בית משפט השלום באשקלון

19 יולי 2015

ת"פ 18762-09-12 רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נ' וקנין ואח'

בפני כב' השופטת דינה כהן, ס.נשיאה
מאשימה: רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע
נגד נאשמים:
1. זיו וקנין
2. אלי בן דוד

החלטה - נאשם 2

1. לפניי בקשת נאשם 2 (להלן: "הנאשם") שלא להשיב לאשמה מכח סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), במסגרת כתב אישום המייחס לו עבירות של דיג בשמורה, הכנסת כלי העלול לפגוע בערך טבע מוגן שבשמורה ואי ציות להוראות הרשות.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 17/10/2011 סמוך לשעה 08:00 עסקו הנאשם ואחר (נאשם 1) בדיג באמצעות רשת דיג, אותה השליכו למים, בתחום שמורת טבע ים שקמה, ללא היתר למעשיהם.
3. נאשם 1 נדון בהיעדרו (פרוטוקול מיום 19/12/2013 שהתקיים בפני כב' השופטת חת מקוב).
4. הנאשם מיקד טענתו בשאלת הוכחת היסוד הנפשי.
- לשיטת הנאשם, המאשימה לא הצליחה להוכיח ולו לכאורה את היסוד הנפשי של מודעות הנאשם בפועל לכך שמדובר בשמורת טבע. יתרה מכך, הסנגור הפנה להודעת הנאשם (ת/1) במסגרתה נשאל הנאשם האם הוא ידע שהוא נמצא בשמורת טבע והשיב "מליון אחוז שלא" (ת/1, עמוד 2, שורות 31-32). ב"כ הנאשם הוסיף כי המאשימה לא תוכל להשתמש בטענה שאי ידיעת החוק אינה פוטרת מעונש שכן מדובר בחוק לבר פלילי.
5. ב"כ המשיבה עתר לדחיית הבקשה. ב"כ המשיבה הפנה למספר פסקי דין שעסקו, בין היתר, בשאלה האם נאשמים ידעו שהם נמצאים באתר עתיקות מוכרז. שם נקבע כי משעה שנתפרסם ברשומות, הרי שיש להעמיד את הנאשמים בחזקתם שידעו הם, גם אם קונסטרוקטיבית, שמדובר באתר עתיקות.

לשיטת התביעה הכרזת המקום כשמורת טבע הינה חלק מהדין הפלילי, שאינו צריך ראיה.

עוד הפנה ב"כ המאשימה לכך שעדי התביעה לא נחקרו על עניין זה.

6. במסגרת פרשת התביעה העידו מספר פקחים אודות מיקום הנאשמים והתנהגות נאשם 1 לאחר הגעת הפקחים למקום.

כפי שציין ב"כ המאשימה העדים לא נשאלו בהקשר לשאלת מודעות הנאשם לכך שמדובר בשמורת טבע, ובין היתר, בשאלת קיומו של שילוט במקום.

7. לאחר שבחנתי את טיעוני ב"כ הצדדים ופסיקה רלבנטית, הגעתי לכלל מסקנה שיש לדחות את טענת הנאשם שלא להשיב לאשמה. ואפרט.

הנאשם לא חלק על עצם פרסום המקום שבו נמצא כשמורת טבע. עם זאת, טען כי לא ידע עובדה זו ומכיוון שמדובר בעבירה של מודעות היה על המאשימה להוכיח מודעותו אף ליסוד זה.

הסנגור הפנה לכך שלא ניתן בעניינו של הנאשם לסמוך על הכלל לפיו אי ידיעת הדין אינה פוטרת מעונש וזאת בשם לב לכך שאנו מצויים בדין הלבד פלילי.

בעניין זה כבר נפסק כי **"ביחס לאי ידיעת הדין כגורם המשפיע על קביעת אחריות פלילית עבר שינוי של ממש בתיקון 39 לחוק העונשין"**. סעיף 12 שקבע שאי ידיעת הדין אינה פוטרת מעונש, בוטל. כיום, הנושא מוסדר בסעיפים 34 יח ויט שעניינם טעות עובדתית וטעות במצב משפטי.

לפי שהמדובר בסייגים לאחריות הפלילית, הנטל להוכחתם מוטל על הטוען להם, ודי בכך שהטענה תוכח ברמה של ספק סביר (ע"פ 5672/05 **טגר בע"מ נ' שיפמן** (21/10/2007), בפסקה 59).

בפסק הדין המנחה בסוגייה זו של "אין להשיב לאשמה" - ע"פ 732/76 **מ"י נ' כחלון** פ"ד לב(ו) 170 נפסק:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב- ע"פ 28/49, הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם..."

בהמשך פס"ד **כחלון** אף נקבע כי **"אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום"** [שם בע"מ 179-180, ר' גם: ע"פ 405/80 **מ"י נ'**

שדמי פ"ד לה (2) 757; ע"פ 638/85 מ"י נ' **בוטרוס** פ"ד מ (2) 658]. ר' גם: י. קדמי "על סדר הדין בפלילים" תשס"ג-2003, 1094.

ב-ע"פ 5105/02 **אבו קישק ואח' נ' מ"י** פורסם בנבו (21.10.02), נפסק, בין היתר, כי:

"...נקבע בפסיקה כי די בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות, כי משקלן אינו רלוואנטי וכי הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות או אף סותרות את הראיות הללו. ראו ע"פ 28/49 זרקא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ד 504, בע' 527-523; ע"פ 405/80 מדינת ישראל נ' שדמי, פ"ד לה (757) 2, בע' 760".

8. בשים לב להלכות הנוהגות, הנני סבורה שהראיות שהובאו מטעם התביעה מקימות את הרף הראייתי הנדרש בשלב זה.

לאור כל האמור, נדחית טענת ההגנה שלא להשיב לאשמה.

הנאשם ישיב לאשמה.

מובן שאין בתוצאת ההחלטה כדי למנוע מהסנגור לטעון שהמאשימה לא עמדה בנטל הבאת הראיות במידה הנדרשת בפלילים לצורך הרשעה.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לב"כ הצדדים וכן תזמן הקלטה לשיבת 20/7/2015.

ניתנה היום, ג' אב תשע"ה, 19 יולי 2015, בהעדר הצדדים.